

Laird Barron

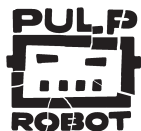
Krev je můj chleba

Laird Barron

—

Krev je můj chleba

(Blood Standard)

Krev je můj chleba (Blood Standard)

Copyright © 2018 by Laird Barron

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with

G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Czech edition © 2019 Gnóm! – Jakub Němeček

Pulp Robot Library # 3

Translation © Jakub Němeček

Cover drawing © Tomáš Kučerovský

Photo © Henry Stampfel

První české vydání. First Czech edition.

ISBN: 978-80-88299-09-7

Jessice M.

...žena s psíma očima odmítne zatlačit mi oči...

– HOMÉR

*A všechna havěť sliznatá
si žila; a já s ní.*

– SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

část první

Polibek na rozloučenou

I Jedna

Jako kluk jsem byl celej pryč do Humphreyho Bogarta. Toužil jsem po plstěném klobouku a baloňáku. Chtěl jsem nosit bouchačku, kouřit cigára bez filtru a měřit si přimhouřenýma očima fajnový dámy s dlouhejma nohama a norkovou štolou přes ramena. Dychtil jsem pronásledovat padouchy, mstít bezpráví a nastolovat mír.

Když jsem přežil dospívání a stal se ze mě chlap, odhalil jsem bezvýchodnej, komickej paradox – tíživej úděl každýho soukromýho očka, náramný tajemství, který vám šestákový romány a černobílý filmy zatajej: s každou hádankou, kterou náš neohroženej detektiv rozluští, s každým tajemstvím, který odhalí, s každým zločinem, kterej vyřeší, je svět o něco nešťastnější plac. Takže jsem to rozlousk a stal se radši gangsterem. Víc peněz, víc ženskejch, lepší hadry. Co se záhad týče, těch je mnohem míň. A koeficient mizérie? V zásadě stejnej.

Stal se gangsterem. Tři slova, který vydaj za kupu knih. Jak se stalo, že jsem skončil na nejsevernější pobočce Outfitu,* to je truchlivá sága. Vyprávění o tom, jak jsem tomuhle životu unikl, není o nic míň pochmurný, zato o dost kratší.

LETĚL JSEM PRVNÍ TŘÍDOU z Anchorage do Nome, protože mě tam Outfit poslal na pracovní prázdniny.

Šéf mě objal kolem ramen.

„Izajáši,“ pravil. „Udělej pro mě něco, synku. Pokoukej se na zamrzlý krajinky, nafot polární záři

* Označení *chicagské mafie, tradující se od dob Caponeho.*

a třebaš i nakřápní nějakou tu kebuli. Uvidíme se za pár měsíců.“

Možná to neřek přesně takhle, ale skoro tak. Chtěl tím říct, že mám všude slídit a ujistit se, že je v záku-
lisí všecko cajk.

Ten kšeft mi moc nevoněl. Nome není ze žádnýho
hlediska špičkovej post. Popravdě ho spíš hlavouni
v Anchorage a Chicagu využívaj jako mafiánskou
trestaneckou kolonii. Do krutýho mrazu posílaj jen
dva typy lidí – chlápky se speciálním nadáním a bu-
dižkničemy. To se teď bavíme o rebelech, sadistech
a packalech. Ne, z tohohle pracovního zařazení jsem
žádnou radost neměl, aťsi bylo jen krátkodobý. Nicméně
jsem věděl, co se ode mě čeká. Zdvořilá prosba
náčelníka mi samozřejmě byla rozkazem.

Po příletu jsem se hlásil u Vitaleho Nighta, míst-
ního gangsterskýho potentáta, kterej velel okolní
tundře, kam až oko dohlídlo. Asi tak středně silnej
chlap; hranatej od orlího nosu až po kostnatý ruce
a ostrý kolena. Lesklý šednoucí vlasy a hadry šitý
na míru – takovej rádoby Frank Sinatra.

Night se vyšplhal po chicagským služebním žebříč-
ku tím, že dělal prvotřídního poskoka lidem o generaci
starším, než jsem já. Uměl tasit rychle jak pistolník
z Divokýho západu a na kontě měl hromadu mrtvol.
Sám jsem ho viděl na střelnici v akci. „Rychle“ nebyl
přesnej popis. Vypadalo to, že se mu pistole telepor-
tovala z pouzdra rovnou do ruky, a vzápětí vyprázdnil
zásobník do terče, všechno do černýho středu, kterej
měl průměr jako pěták.

Chlap bez výčitek svědomí, tak zněl všeobecněj ná-
zor na Vitaleho Nighta. Mezi gangsterama je těžký
vysloužit si větší kompliment. Proč ho mocipáni vod-
lifrovali na Aljašku, bylo záhadou. Kolovala spousta
zvěstí – že někoho voddělal bez souhlasu shůry; že
přebral milenku někomu, komu neměl; že se křivě
kouknul na šéfa. Mohl to bejt kterejkoli z těchhle pře-
stupků, anebo žádněj.

V poslední době měl Night na starosti nejrůznější čachry mezi Nome a Prudhoe Bay. Drogy, zbraně, hazard, prostituci; všechno, co mohlo zvednout morálku osamělejším členům posádek velkých rybářských lodí a buranům z ropných polí, který v Zemi půlnočního slunce dřeli do úmoru. Lidi z Outfitu Aljašku milovali – námořní trasy doširoka otevřený, tráva snad nejkvalitnější v Severní Americe a nekonečný proud ropných peněz, který ve finále natekly šéfům do kaps. Udržovat všechno na Aljašce úspěšně v provozu znamenalo umět rozpoznat, který chlapi se dokážou popasovat s extrémama světla a tmy a permanentně hnusným počasím.

Jakej byl můj úkol? Nahnat strach pár Nightovým podřízeným, kteří trochu zaostávali v plnění úkolů, aby se k tomu nemusel snižovat on sám a zabezpečovat se pak tím, že jsou lidi celý zdrchaný. Vztahy v každý rodině jsou malicherný a komplikovaný – bez ohledu na to, o jakou famílii jde.

Když jste někde potřebovali člověka, kterej s převahou zvládne situaci, poslali jste tam Izajáše Coleridge. Byl jsem něco jako zlatej standard. Znáte ty filmy z produkce Alberta Broccoliho o jednom světově proslulým špiónovi? V každým z těchhle filmů číhá někde v pozadí hrozivej, náramně udělanej vazoun v pěkným obleku. Zabíjí lidi, který naštvou jeho šéfa – padoucha všech padouchů. Tak tenhle vazoun, to jsem byl já.

Prvních pár tejdnu v Nome proběhlo hladce. Tupci, který jsem přijel vyděsit, se jen koukli, jaký dělám ramena, a hned začali sekat dobrotu. Prostě lehce vydělaný prachy. Většinou jsme mastili karty a trávil pěknou část každého večera chlastáním v jedný z tuctu místních hospod. Sblížil jsem se s místním personálem, obzvlášť s chlápem, kterej u Nighta fídlal druhý housle, s Tonym Becchim (aka Tonym Pugétem), břichatým gangsterem ze starý školy. Což znamenalo ze středověku.

Stejně jako já, i Tony Pugét v tomhle konkrétním divadelním představení jenom hostoval. Chicago rozhodlo, že Nightovi by se hodilo nadání postaršího vyrovnaného gangstera; ne napořád, jen tak na rok nebo dva. Tony P. byl původně z Floridy, takže illinois-
ký počasí nenáviděl. No, a počasí na Aljašce nenáviděl ještě mnohem víc. Nechal jsem ho u jeho přesvědčení, že tenhle pocit máme společnej. Došel k němu na základě skutečnosti, že jsem napůl Maor. Vytvořili jsme si z toho takovou humornou scénku, která se odvíjela asi takhle:

Co dělá kurva Maor na Aljašce? zeptal se on.

Sere rampouchy, na to já. Jaká je na dnešek předpověď?

Ráno částečně na hovno, odpoledne přechodně na hovno a večer na hovno skoro furt.

Divný bylo, že nakonec jsem si musel pořád častěji klást tutéž otázku: co tady vlastně dělám? Místo abych se řídil tímhle instinktem, o kterým jsem se už naučil, že je to můj anděl strážnej, kopnul jsem do sebe dalšího panáka a čekal, až mi dá pokoj.

A takhle jsem v tom pokračoval, dokud nebylo na jednu pozdě.

I Dva

Všechno se to posralo na lehkým člunu v Čukotském moři. Moje čím dál vrtkavější povaha mi posílala spousty výstražnejch znamení. Měl jsem to předvídat, měl jsem si uvědomit, co po mně moje duše žádá.

Celá ta šaškárna začala jít do kytek v den, kdy Vitale Night nařídil, aby ho hrstka jeho lidí doprovodila na krátkej let do soukromý lovecký chaty poblíž Kotzebue. Důvod cesty odmítl uvést, a když jsem na něm vyzvídal, jen se samolibě ušklíbl. Velitele se dvakrát neptáte; držíte jazyk za zuby a čekáte, co bude.

A bylo tohle: naskládali jsme se do malýho dvouvrťulovýho letadla a odfrčeli na sever do primitivní lovecký chaty na opuštěným pobřeží. Chata mi připadla sice spartánsky zařízená, ale docela klasa. Byl to srub, jak by člověk čekal, a výzdobu tvořily hlavy ledních medvědů a fotky nejrůznějších hlavounů a chlápků z Rat Packu.*

Vitale Night uspořádal pořádnou párty. Dotáhl bednu šampaňskýho a spoustu koksu a společnost drsnáků rozveselovalo pár sněžnejch králíčků. Já seděl zadumaně v rohu a pil mnohem víc, než bylo zdrávo. Ráno jsem dovrávorál dolů po schodech, zrovna když Night a Tony P. vybalovali pušky a sady stahovacích nožů. Rozkládali to svý nářadíčko po praporovině rozprostřený na jídelním stole a přitom se na mě šklebili

* Neoficiální skupina herců a hudebníků, mezi něž patřili například Humphrey Bogart, Frank Sinatra nebo Sammy Davis jr., občas s nimi vystupovala i M. Monroe nebo L. Bacallová.

a pošťuchovali se. Na sobě měli vlněný košile, vlněný kalhoty a těžký zimní boty. Ty jejich škleby věštily, že se blíží něco strašného. Zbejvalo už jen čekat, jakou to na sebe vezme podobu.

Vitale Night kontroloval teleskop na pušce.

„Coleridgi. Slyšel jsem, že seš lovec.“ Namířil mi tím kanónem na hlavu a vystřelil naprázdno. „Kristepane, přestaň se tak kabonit. Vyděsíš holky. Jen do tebe trochu reju, no.“ On a Tony P. se zhluboka, upřímně rozesmáli.

Došel jsem k baru, popadl láhev Knob Creek a nalil si velkého panáka k snídani. Než přijel velkej teréňák, flaška se povážlivě vyprázdnila.

Půltuctu se nás vecpalo do stísněné kabiny a vyjeli jsme na pobřežní led. Vozidlo rachotilo na kovovejch pásech, který se zakusovaly do modrobílejch hřbetů stlačeného ledu. Na nebi se sbíraly nízký, těžký mraky a splývaly s lehkou mlhou. Nakonec se kry začaly rozjíždět do otevřeného moře. Čekal na nás dlouhý dřevěnej člun, u kormidla seděl kdosi z místních. Všichni si přes zimní kabáty natáhli větrovky a nahrnuli se do člunu. Rozštěkaly se dva motory Evinrude a kormidelník s náma vyrazil do slané mlhy.

„Co máme v merku?“ zeptal jsem se Tonyho Pugéta.

„Stádo mrožů,“ křikl na mě přes řev motorů. „Zimujou na ledovcích u pobřeží. Nahrabem si hafo těch jejich tesáků!“

Skrz mraky se prožralo slunce.

VÝJEVY Z TOHO ODPOLEDNE MI ZŮSTANOU VRYTÝ DO PAMĚTI AŽ DO DNE, KDY TU BŘIDLICOVOU TABULKU VYMAŽE SMRT: ledovec se spoustou stupňů, takže vypadal jak abstraktní socha zikkuratu, plnej teček mátožnejch mrožů, který se příjíždějících lidí vůbec nebáli; Night, Tony P. a dva další střelci pálej jak o život, až se člun kymácí; další lovec, kterej připravuje párek mačet v očekávání masový dekapitace; kvílení umírajících zvířat; proudy horký rudý krve, který syčeje přes okraj

ledovce do černý mořský vody. Puch hrůzy, sraček a kouře, jako by se z kusu divočiny najednou staly přenosný jatka.

Jeden z chlapů natáčel masakr na kameru. Do toho místo komentáře radostně halekal.

Ne snad, že bych se odhodlal k činu vědomě. Kdyby to tak bylo, možná bych váhal – Vitale Night byl až moc rychlejší a moc šílenější. Vzepřít se mu znamenalo riskovat ošklivou smrt. To, co jsem udělal, jsem udělal čistě pudově, byla to solidární reakce zvířete v mém zadním mozku.

Vitale Night a já jsme stáli bok po boku poblíž přídě. Gestem mi naznačil, ať mu podám plnej zásobník. Když na to koukám zpětně, mám pocit, že měl v úmyslu demonstrovat svoji nadřazenost tím, že mě poníží do stavu svého podržtašky. Pomalu a uvážlivě, s nohama zapřenýma proti houpání člunu, znova nabíjel. Naprosto nekrytej. Zvedl hlavu, aby obhlídl situaci, a já ho hranou ruky sekl do ohryzku. Brejle s barevnejma sklama mu vodlítly. Vydal zvuk, jako když vyrazí pára z čajový konvice, a padl na kolena. Vyražte z chlapa vzduch a vyražíte z něj veškerou schopnost bojovat, a je úplně fuk, jestli byl ráno čilej jako rybička.

Zvedl jsem jeho pušku a namířil ji zhruba na Tonyho Pugéta.

„Hej, Tony. Radši to vodpískej a jedem domů. Vitale potřebuje doktora.“

Nikdo z posádky nevěděl, která bije. Nightovi chlapi byli zmatený jako ty kvílející mroži, co se plácali na ledovci. *Mafiánská příručka* na takovýhle situace nepamatuje.

Tony Pugét opatrně odložil zbraň a tím v zárodku zabránil něčemu, co mohlo vyeskalovat v přestřelku uprostřed Čukotskýho moře.

„Jo, jo. Nevypadá zrovna nadšeně.“ Věnoval mi odpornej, nenávistnej úsměv.

Když jsme dopluli na pobřeží, odletěl jsem s ním a Vitale Nightem letadlem do Nome. Night byl

zhroucenej na zadním sedadle, oči pevně zavřený, šedej ksicht. Vydával zvuky jako mimino. Tony P. mu tiskl ruku a šeptal – jak jsem se domníval – zřejmě slavnostní přísahu pomsty.

Když jsme v Nome rolovali po letišti, od Nortono-va průlivu fičela ostrá vichřice. Rychle a hustě padal sníh. Těsně předtím, než se Tony P. nasoukal za svým šéfem do sanitky, podíval se mi konečně do očí.

„Izajáši... Právě sis královsky dojebal život. Proč?“

Neměl jsem, co bych mu odpověděl. Jak mu to vysvětlit slovy, kterejm by porozuměl aspoň vzdáleně? Navzdory všemu, navzdory zlu v mém srdci, jsem nikdy nebyl lovcem němejch tváří.

Tentokrát jsem v křesle seděl já.

Hoši Vitaleho Nighta zbytečně neriskovali. Chlápek s mojí reputací? Nebudete ztrácet čas. Kdepak, nejmete sexy koktejlovou barmanku, ať ho pěkně vodzbrojí a pak podrazí dávkou ketaminu vmíchanou do skotský se sodou. Potom následuje půlnoční jízda do starý konzervárny v Nome. Jestli jste chytrý, svážete mě do kozelce, ztlučete, necháte krvácet, trošku si mě prostě naklepete na tu hlavní parádu. Žádný překvápka, žádná příležitost obrátit situaci v můj prospěch, žádný druhý dějství. Šmytec a opona, bejby.

Byl jsem až zvráceně pyšnej na to, jak profesionálně a s jakým strachem k tomu přistupovali. Tony Pugét a pár goril mě svlíkli do boxerek a přivázali řetězem uprostřed betonový podzemní kobky deset na dvacet metrů. Jsem velkéj, takže si museli vzít hodně dlouhej řetěz.

Křeslo bylo z poctivýho kovanýho železa a vypadalo, že ho museli odšroubovat z paluby rybářský lodi. Nad hlavou mi blikaly špinavý zářivky. Místnost smrděla louhem a plísní. Základama prosakoval slabej bahnitej pach mořský vody. Byla tam kosa jak uprostřed zimy v mrazáku, ačkoli jak se tak Tony P. a jeho poskované střídali v bušení do mý čelisti, jemnější detaily jsem přestal rozlišovat.

Gorila číslo jedna byl mládenec se širokejma ramenama a pětma jak cihly. Ne úplně mý velikosti, ale vyrýsovanej z toho, jak v hasičský posilovně makal s činkama. Takový neúporný hovado – jeho bůhvíkolikátá řacha dopadala se stejně drtivou silou jako ta

první. Uměl jsem si představit, že jestli bude žít dost dlouho, dotáhne to daleko. Přes šlem, kterej jsem měl na ksichtě, jsem na kluka zamrkal, abych mu připomněl, že nic v tomhle životě nemáme jistý. Čehož jsem já nejlepším příkladem.

„Von je furt samá legrace,“ řekl.

„Každej dělá tvrdáka, dokavaď se mu nepustíš do koulí,“ pravil Tony Pugét.

Teď pár důvěrnejch slov o Tonym P. V tý svý nachový teplákový soupravě a brejlích s drátěnou obroučkou nevypadal jako nic moc. Nicméně už zabil spousty lidí. Jeho specialitou byly nože, vrtačky a takovýhle hračky. Jeho rodný jméno znělo Tony Becchi. Jako Tony Pugét byl známej proto, že jak jste jednou viděli Tonyho ve výkonu služby, znamenalo to pugét na vašem hrobě. Postupně dozrál v mazanýho obchodníka. Jenom pár vysoce postavenejch šéfů vědělo o hráčství nebo kokainu víc než Tony P. Proto si taky moh dovolit fikat procesí výstavních přítelkyň, jezdit v letošním modelu jaguára a každej víkend utratit na baru moře prachů.

A teď tady stál v mrazivý kobce a řídil mlácení, který mu ni zisk, ni slávu nepřinese. Musel si určitě říkat, že jednou dojde taky na něj.

Ke zvratům štěstěny totiž dochází rychle. Hvězda rychle z nebe padá. Před dvěma dny jsem jedl steak z roštěnce, usrkával šampaňský značky Cristal a při naší každotýdenní partičce pokeru vzadu v klubu bral svý bratry ve zločinu na hůl. Před dvěma dny jsem byl muž, kterej měl jistý postavení. Přáteli i nepřáteli ctěn a obáván; lokaji a podřízenými zbožňován. Žádněj král, to ani náhodou, ale o dost víc než pouhej statista v týhle honosný krvavý opeře.

Dneska večer jsem byl vězeň: omámeněj, svlíknutej, mučenej, a měl jsem už pěkně zaděláno na to proměnit se v mrtvolu. Svůj blížící se zánik jsem hodlal přivítat s aspoň špetkou duševního klidu. Bohatství a krach, život a smrt, všechny důležitý věci, balancujou

na ostří břitvy. Ano, kdo s čím zachází, ten s tím taky schází. V tomhle oboru je to pravidlo. Činy maj svý důsledky a můj osud bylo možný zredukovat na pouhou fyziku. Nelitoval jsem ničeho. Ničeho krom setrvalýho mizernýho počasí, kvůli kterýmu zrušili všechny lety z města, takže jsem tu zůstal třet a stal se snadným terčem pro pomstu.

Kvůli potu se mi odlepila izolační páska na hubě. Byla to jen formalitka, divadelní rekvizita při rituálu starým jako zločin sám. Ten rituál se jmenoval likvidace zrádců. Mohl jsem si klidně řvát, seč mi síly stačily. Neslyšel by mě nikdo kromě ostatních gaunerů, který hlídali nahoře u schodů. Byli jsme v podsvětí, na místě, který na mapách značej lebky se zkříženýma hnátama a draci. Páska, kombinačky a klempířský kladivo tu byly hlavně kvůli tradici. Tyhle mlátičky chápaly, že pokoušet se mě vyděsit je dost marný úsilí.

No, ale to kladivo aspoň k něčemu bylo. Tony P. mi s ním zlomil pár žeber a rozdrtil malíček na levý ruce. Už brzo bude pokračovat ve špacíru po paži až nahoru. Jak se to dělá, to jsem věděl. Bejval jsem dost často ten, kdo míval takový kladivo v ruce. Kde se skrejvá cíl naší cesty, nebylo vůbec žádný tajemství. Až tenhle večer skončí, na krbový římse bude stát hlava velkýho, zlýho Izajáše Coleridge.

Vyplívl jsem pásku a řekl hlasem, kterej už skoro ani nebyl můj: „Jak je Vitalemu?“

Night tady až podezřele chyběl. Hádal jsem, že se asi dvakrát dobře necejtí.

Tony Pugét pravil: „Už si nikdy nezazpívá karaoke. Nemůže ani mluvit. Ale vopravdu moc tady chtěl bejt, aby viděl, jak zhebneš.“

„A jaks to poznal? Pověsili mu na krk takovou tu bílou ceduli?“

Můj ostrovtip mi vysloužil třísknutí do levýho zápěstí a já se na chvíli odebral do horký bílý prázdnoty. Andělský postavy na okřídlenějch koních zdravily

mou vznášející se duši, nebeský polnice břeskně zněly a z Olympu zahřměl hrom. Něco takového.

Ztěžka jsem dopadnul zpátky na zem, celej zklamanej z toho, že jsem pořád v řetězech a pořád to bolí. Tony Pugét a jeho gauneři zírali na můj zubožený mohutný tělo. Co jsem se tak dovtípil, asi tu zrovna proběhla malá porada.

„Víš, co bych tak ňák řek, Tony?“ Kluk potěžkal velký zahradnický nůžky s pogumovanejma rukojetma. Letmo sklouzl pohledem přibližně k mému rozkroku. „Já bych tak ňák řek, že na ty zdvořilosti se už vyserem.“

Tony Pugét pustil s břinknutím kladivo na podlahu. Vytáhl z kapsy ty svý nóbl brejle a nasadil si je na nos. Najednou vypadal, jako že je do toho, aby už měl tuhle špinavou prácičku za sebou, celej hrr. Nepochybně mu v hotelu zahřívala peřinu nějaká letuška nebo mladounká striptérka.

„Dobře, chlapče. Puť se do toho.“

Kluk na mě taky šibalsky mrknul a klekl si mezi můj stehna. Nůžky se doširoka roztáhly. Zaťal jsem každičkej sval v těle, ale řetězy nepraskly. Matko, z tvýho syna bude každou chvíli eunuch.

Díkybohu v tu chvíli zrovna zazvonil telefon.

PŘIŠLA ZPRÁVA SHŮRY, že mě z tohohle místa odvolávají. Mým učitelům skončila zábava.

Vazoun neochotně odložil zahradnický nůžky.

„Ale no ták, pojďme si to celý zopáknout.“

„Však se ještě uvidíme, ty čmoude ananasovej.“ *

Tony Pugét mi plivnul do tváře. Ostatní si z něj vzali příklad.

Naložili mě do nákladního letadla, který letělo do Anchorage. Pak jsem si pobyl v tamější nemocnici Providence. Katalog mejch zranění byl celkem působivej. Rozdrcenej nos, zlomený žebra, zlomený prsty,

* *Ananas: navrch černý, uvnitř žlutý, hanlivé označení černoško-asiatských míšenců.*

naštípnutý zápěstí a proražená plíce. Zhmožděniny od hlavy až k patě. Samý prkotiny. Nic, co by nespravila festovní dávka narkotik a pár tejdnu odpočinku.

Stavili se taky policajti. Zanedlouho odcházeli se šustivejma lupenama stodolarovek ve zpocenejch dlaních. Očekával jsem návštěvu od Vitaleho Nighta nebo některýho z jeho oblíbenejch pochopů. Kdybych se vzbudil a Tony Pugét mi zrovna podřezával hrdlo, přišlo by mi to jako ta nejpřirozenější věc na světě.

Až na to, že takhle to nebylo.